PORTAL OBERT

Nº49 MARÇ 1994 SEMINARI DE BARCELONA

LA FAMÍLIA, ESPERANÇA DEL SEMINARI

1994

DIA DEL SEMINARI

EDITORIAL

La família ha de saber acompanyar el camí formatiu amb la pregària, el respecte, el bon exemple de les virtuts domèstiques i l'ajut espiritual i material, sobretot en els moments difícils

La proclamació de "l'any de la família" per part de l'Organització de les Nacions Unides, ha motivat que el lema del dia del Seminari d'enguany sigui: "LA FAMÍLIA, ESPERANÇA DEL SEMINARI".

Es oportú posar-ho en relleu, perquè la vida cristiana de la gran majoria dels infants, adolescents i joves neix i creix en el si d'una família.

LA FAMÍLIA, ESPERANÇA DEL SEMINARI

I tots aquells que han trobat en els pares els primers educadors i mestres en la fe, experimenten un gran aventatge a l'hora de descobrir la vida cristiana com una gran vocació de servei.

És veritat que la família no ho és tot, i que avui també hi ha joves que han arribat a la fe i han descobert la seva vocació al ministeri sacerdotal, sense rebre gaires ajudes de la pròpia família. Però aquest fet no ha de ser motiu per a treure importància al gran paper que la família té en tot el procés vocacional.

L'Exhortació Apostòlica "Pastores dabo vobis", ens ho recorda moltes vegades. Repassem-ne alguns fragments:

"La família cristiana, que és veritablement "com una església domèstica", ha ofert sempre i continua oferint les condicions favorables per al naixement de les vocacions... acollint generosament el do de la vida humana, constitueixi "com el primer seminari" en el qual els fills puguin adquirir, des del començament, el sentit de la pietat i de la pregària i l'amor a l'Església" (n. 41).

"La família ha de saber acompanyar el camí formatiu amb la pregària, el respecte, el bon exemple de les virtuts domèstiques i l'ajut espiritual i material, sobretot en els moments difícils". "Àdhuc en el cas de pares i de familiars indiferents o contraris a l'opció vocacional, la confrontació clara i serena amb la posició del jove i els incentius que en deriven, poden ser de gran ajuda per tal que la vocació sacerdotal maduri d'una manera més conscient i ferma" (n. 68).

"Duent a terme el pla providencial que l'ha fet ser bressol de la llavor vocacional i indispensable ajut per al seu creixement i desenvolupament, la família del sacerdot, (...) ha de continuar essent sempre testimoni fidel i animador de la seva missió, sostenint-la i compartint-la amb donació i respecte" (n. 79).

Cal, també, que tota l'Església esdevingui com una gran família que vetlla, prega i anima amb estimació el despertar , el creixement i la maduració de totes les vocacions sacerdotals.

DEU ANYS D'ORDENACIONS SACERDOTALS

Josep Lluís Tejero — 1er. de Filosofia

Al llarg dels darrers deu anys, en el nostre Arquebisbat, s'han ordenat 86 nous preveres, això fa una mitjana de 8,6 capellans per any.

Els nous preveres provenen de llocs i d'ambients força diferents. Segons el nombre de seminaristes actuals, podem confiar que en els propers anys aniran ordenant-se una mitjana de nou o deu preveres cada any, que és un nombre important però encara poc suficient per a una Diòcesi tan gran com la de Barcelona. Cal tenir en compte que el nombre de preveres que s'ordenen cada any no arriba a la meitat dels qui moren.

El prevere és l'immediat col.laborador del bisbe, constituint el presbiteri diocesà. En el decret del Concili Vaticà II, sobre "El Ministeri i la Vida dels preveres", s'afirma: "Pel sagrament de l'Orde, els preveres són configurats a Crist Sacerdot i destinats a construir i a fer créixer tot el seu Cos, que és l'Església, a tall de col.laboradors de l'Orde Episcopal".

Un dels trets característics del prevere secular és la relació amb una Església particular determinada. Aquesta adhesió al bisbe i a l'Església diocesana, els preveres l'han de fer viure a les comunitats cristianes, i han de mantenir la unitat de la fe. I, a la vegada, caldrà que ajudin cadascú a descobrir la pròpia responsabilitat dintre de la comunitat, assegurant-ne la coherència i el dinamisme.

El presbiteri diocesà ha de constituir un col.lectiu envers el qual els preveres hi tinguin un sentiment de pertinença que ajudi i dinamitzi tota la comunitat. És a la comunitat a la qual el prevere ha de servir, estimar i guiar, però mai no ha de pretendre que sigui ella la que es posi al seu servei.

En parlar de les vocacions no podem oblidar que cada opció a la vida consagrada, s'ha de traduir en ministeri d'amor, de vida, de fecunditat. Per això, el primer que cal és revitalitzar les nostres comunitats cristianes perquè visquin amb fe i il.lusió el seguiment de Jesucrist, donin testimoni de l'esperança enmig d'un món moltes vegades decebut, **i practiquin la caritat i l'amor d'una manera real.**

A Barcelona queda encara molt camí a córrer. La nostra Església diocesana està viva. Són molts els grups i comunitats que existeixen, però pot quedar tot en bones paraules si no s'en-fronta, de cara al futur, amb responsabilitat i amb pregària, per part de tots, un dels principals problemes que és el de les vocacions.

Un dels trets característics del prevere secular és la relació amb una Església particular determinada. Aquesta adhesió al bisbe i a l'Església diocesana, els preveres l'han de fer viure a les comunitats cristianes, i han de mantenir la unitat de la fe.

L'*agenda* d'aquest trimestre ha estat marcada per dos fets principals: la Jornada Diocesana de Preveres, Diaques i seminaristes del dia 7 de gener - celebrada enguany al nostre Seminari de Diputació- i la Festa de St. Josep, Patró del Seminari i de les vocacions.

CRÒNICA

per: Homer Val Sè Teologia

GENER

El dia 8 vam fer el ja tradicional pelegrinatge a Montserrat. Com ja és habitual en la nostra anada a Montserrat, ens hi va dirigir la paraula el monjo P. Jordi Castanyer, mestre dels monjos juniors. Un grup de companys hi va anar a peu des de Barcelona i la resta des de Monistrol.

Seguint la invitació del Sant Pare i la convocatòria que el nostre Arquebisbe va fer a la Diòcesi, divendres dia 21 vam tenir el dia de dejuni a totes les cases del Seminari, i diumenge 23 ens vam unir a la pregària fervent per la Pau als Balcans.

FEBRER

La Festa de Sta. Eulàlia, patrona de la ciutat, en escarure's en dissabte, la vam viure amb joia des de les parròquies, però abans ens vam aplegar a la Cripta de la S.E. Catedral on hi ha el seu bell sepulcre, per pregar amb el cant de les Vespres. Va unir-se a la nostra trobada el Bisbe Jaume Traserra, degà del Capítol Catedral.

La Quaresma marca un temps fort de la vida del Seminari i cada comunitat programa els diversos actes que més ens han d'ajudar a viure la Pasqua: celebracions de la penitència, vetlles de pregària, via-crucis... tot amarat de l'esperit que inspira la litúrgia pròpia d'aquest temps, sensae oblidar els plans personals de conversió que cadascú concreta amb l'ajuda del seu formador i del seu director espiritual.

La setmana del 21 al 25 ens ha acompanyat l'Àngel, prevere diocesà de Madrid vinculat al IEME, que ens comunicà amb molta vivesa, la seva experiència missionera durant cinc anys al Togo, tant en les celebracions de l'eucaristia com en les xerrades i la convivència.

El dia 25 va tenir lloc la III jornada de formació d'aquest curs, amb la presència de Mn. Josep Mª Forcada, Prior de l'Hospital de St. Pau, metge, periodista i Delegat diocesà de Pastoral de la Salut. I l'endemà, cada comunitat feia l'habitual recés mensual.

MARÇ

El Sr. Arquebisbe, seguint el seu desig de visitar i anar coneixent de prop la vida del nostre Seminari, ha vingut el 1er d'aquest mes a la Residència de Diputació i els dies 7 i 8 ho ha fet al Convictori i Sagrera. En totes aquestes ocasions hi ha celebrat l'Eucaristia, han compartit amb nosaltres una estona de conversa i diàleg, i ens ha acompanyat al sopar.

Dins la Campanya del **Dia del Seminari** enguany, el dia 18, vigília de St. Josep, a la tarda, vam iniciar un campionat esportiu entre les diverses residències, on els més "futbolers" van poder intercanviar "impressions"... i gols!. La vetlla de pregària per les vocacions ha continuat convocant els moviments i grups de pregària de la Diòcesi, i s'hi han unit les comunitats contemplatives amb la fervent oració de tots per les futures vocacions al ministeri i a la vida consagrada.

El dia de Sant Josep, al matí, hem visitat els diversos indrets on la institució del nostre Seminari Conciliar de Barcelona ha anat tenint les seves seus, al llarg dels 400 anys de vida: Casa de Montalegre, Col.legi de Betlem, uns baixos del carrer Tallers i finalment el gran casal del carrer Diputació.

Un dinar de germanor amb els companys del Menor i del Major, presidits pel

Sr. Aqruebisbe i a la tarda, l'acte central del dia: La trobada amb les famílies i els amics i benefactors del Seminari, amb l'homenatge als preveres que enguany compleixen els seus 25 i 50 anys de ministeri sacerdotal, i posteriorment l'ordenació de quatre nous diaques al servei de la Diòcesi, de mans del Sr. Arquebisbe, els companys Josep Lluís Aguilar, Valentí Alonso, Xavier Dorado i Joan Carles Montserrat.

En els recessos mensuals ens han predicat el bisbe Jaume Traserra, Mn. Francesc Catarineu, Mn. Xavier Morlans, el P. Jordi Castanyer OSB i Mn. Pere Farriol.

El trimestre acaba amb un moment fort per a la vida de tots els seminaristes, com són els Exercicis Espirituals, des del 24 al 30 de març, predicats pel P. Jesús Renau S.I i per

Mn. Josep M. Rovira Belloso, uns als Hostalets de Balenyà i els altres al Santuari d'El Miracle.

Passats els exercicis, iniciem la gran Setmana Santa a les diverses a les parròquies on col.laborem pastoralment.

Al llarg del trimestre han anat continuat les visites a les tres residències

els rectors de les parròquies on participem els caps de setmana. Han presidit la celebració de l'Eucaristia i ens han acompanyat a taula.

Hem rebut la visita i el testimoni de Mn. Antoni Roman, que ha viscut una experiència de servei en un camp de refugiats bosnians a Croàcia. També Mn. Joan Pujol, d'Urgell, cap de relació amb els mitjans de comunicació del Concili Provincial Tarraconense; el Sr. Germà Morlans, geriatra; el Germà Cristí, de la comunitat de Taizé; Mn. Enric Olivé, prevere de Barcelona que treballa pastoralment a la Diòcesi de Calama, al nord de Xile i que venia acompanyat per un Mossèn d'allà, Mn. Antonio Silva.

Ara només resta encarar l'últim trimestre del curs amb empenta; juny és... molt a prop.

JORNADES DE FORMACIÓ

Les dues darreres Jornades de formació han estat convidats el P. Cassià Mª Just, abat emèrit del Monestir de Montserrat, i Mn. Josep Mª Forcada,

El P. Abat Cassià Just tractà sobre Viure en comunitat. Ens proposava tres pautes per a la vida en comunitat. La lucidesa: veure la comunió com a do de Déu, reconèixer la realitat de problemes i dificultats però des del goig de la Resurrecció de Crist. En el procés d'inserció en la comunitat distingia tres etapes: **un primer moment idíl.lic; un segon moment de decepció (motivat pel cansament, pel fracàs, per algun conflicte amb l'autoritat...); una tercera etapa que definia del realisme i de l'amor crucificat.** La tercera pauta fa referència al dia a dia de la vida comunitària, ja en el Seminari com després en el presbiteri diocesà: lloc de coneixement dels propis defectes i limitacions i lloc de compromís en el servei a Déu i als altres.

Finalment d'entre les breus recomanacions en destaquem: **l'acceptació de la pluralitat i tarannà de l'altre; foragitar l'enveja com a màscara d'ambició o com a excusa d'una falsa humilitat; posar amor obstinadament on no hi ha amor per a treure'n amor; i en els moments difícils pregar i deixar-se aconsellar per una persona prudent, de cara al propi discerniment.**

Mn. Josep M. Forcada tractà de les qüestions referents a un plantejament adequat de la **pastoral de la salut**. En el moment actual de la medicina, molt biologista i tecnicista, sovint es troba a faltar una atenció humanitzada dels pacients. Distingí entre un concepte mal entès de qualitat de vida com a només saludable i la qualitat de vida entesa com a humanitzadora. L'experiència del dolor, sovint relacionada amb un sentiment de culpabilitat, pot integrar-se en un entorn afable i càlid, comprensiu i atent. **Cal veure el malalt com aquell que m'ajudarà a convertir-me, com a imatge de Crist; cal saber atendre allò que ell necessita i demana;** conèixer l'entorn -familiar, afectiu...- però no fer-ne masses preguntes al malalt; i **ésser conscients que nosaltres portem un torrent d'alegria i consol, sense paternalismes, sinó creient-nos de debò allò que oferim.**

CRÒNICA:

per: Custodi Ballester,
3er. Teologia

JORNADA DIOCESANA DE PREVERES

Fa més de quatre segles que el nostre Seminari desenvolupa la tasca encomanada pel Concili tridentí. Per això, la jornada sacerdotal participà aquest any dels actes conmemoratius del 400 aniversari de l'existència del Seminari Conciliar. La celebració va ser presidida per l'Arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles acompanyat de l'Arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella; els bisbes Josep M. Guix, de Vic; Lluís Martínez i Sistach, de Tortosa; els auxiliars de Barcelona, Joan-Enric Vives, Joan Carrera, Carles Soler, Jaume Traserra, Pere Tena i el bisbe auxiliar emèrit,

Ramon Daumal, tots ells formats al nostre Seminari. Havien excusat la seva assistència el bisbe Ramon Buxarrais i el bisbe de Lleida Ramon Malla.

Aquest acte de germanor sacerdotal comptà amb la col.laboració del bisbe de Santander, Josep Vilaplana, que va pronunciar una conferència sobre el Seminari i l'Església diocesana. Mons. Vilaplana destacà el misteri de gràcia i de llibertat que caracteritza tota vocació.

" Una joiosa coherència en la vida dels preveres diocesans -afirmà finalment Mons. Vilaplana-, sempre estarà en relació directa amb el sorgiment de noves vocacions."

Seminari i diòcesi, acció de gràcies i nova

MONS. JOSEP VILAPLANA:

"En veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor. Llavors digué als seus deixebles: La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu..." (Mt 9,36).

Ja des de l'inici, Jesús va preveure la necessitat de pastors que, segons el seu cor, menessin el ramat i escollí els qui va voler.

Així, des d'un gran respecte i una profunda admiració davant del misteri de la vocació, misteri de gràcia i llibertat, els preveres han de reflexionar sobre la seva pròpia història.

"És un misteri de gràcia que Déu ens hagi escollit i ens hagi sostingut fins aquest moment. És un misteri de llibertat. I sovint l'hem vist a punt de trencar-se, perquè la nostra llibertat és feble i limitada. És un misteri el fet que Déu compti amb la mediació de l'Església i de persones concretes que ens ajudaren a discernir, que ens han estimulat a reconèixer aquest do."

L'actitud sacerdotal davant del misteri de gràcia i llibertat de la vocació ha de ser de súplica, respecte profund i responsabilitat, perquè els preveres són una mediació en la promoció de les vocacions. L'obligació de fomentar les vocacions

Aquest acte de germanor sacerdotal comptà amb la col.laboració del bisbe de Santander, Josep Vilaplana, que va pronunciar una conferència sobre el Seminari i l'Església diocesana.

evangelització foren les idees-marc de l'homilia que el nostre Arquebisbe dirigí als nombrosos preveres concelebrants i als seminaristes. En lloc destacat van concelebrar els 12 nous preveres diocesans ordenats durant l'any 1993, i un d'ells, Mn. Joan Ramon Bullit, va dirigir unes paraules als assistents en nom dels seus companys.

Fonamental és el lliurament de les nostres vides "per tal que el que ha estat un element de la història de la humanitat, el trobament amb Jesucrist, esdevingui un fet salvador en la biografia de cada home, convertida en biografia de salvació."

Ocasió de fer palesa la relació entre presbiteri diocesà i Seminari ha estat aquesta jornada presbiteral que visquérem amb companyonia, units en la celebració eucarística i compartint el dinar de germanor servit pels seminaristes.

Reflectir el bon ambient i la joia que es respirava no és gens fàcil. Molts dels cinc-cents sacerdots presents recordaren amb sincera alegria les seves experiències de Seminari, evocades en les intervencions dels antics rectors, Mn. Xavier Altés -en nom dels Operaris Diocesans que durant tants anys es van encarregar de la formació dels futurs preveres-, Mons. Ramon Torrella, Mn. Joan A. Ventosa, Mn. Ramon Prat i Mons. Joan E. Vives.

Abans de cloure la celebració, les paraules de l'Arquebisbe de Barcelona van ser de record i d'agraïment a tants joves que al nostre Seminari "s'han trobat amb Jesús, l'han conegut i se l'han estimat fins a donar-li tota la vida, fent d'ella una ofrena radicalment sacerdotal."

"ADHESIÓ CORDIAL A CRIST"

forma part del seu ministeri, forma part del futur de l'Església.

La crisi de vocacions ens ha d'empènyer vers els fonaments d'una Església renovada tota ella **"des de l'adhesió cordial a Crist crucificat, des del misteri de comunió viscut afectivament i efectiva, i des de la consciència de missió en el món. Tenir la humilitat de plantejar-se les coses com un nou inici és la condició de poder cultivar avui vocacions sacerdotals."**

Mons. Vilaplana remarcà l'adhesió dels joves a l'experiència que han viscut abans d'entrar al Seminari. **"Els hem de deixar ser ells mateixos i obrir-los a nous horitzons que els enriqueixin."**

El Seminari és la possibilitat que els seminaristes que vénen d'experiències eclesials prèvies puguin descobrir-se els uns als altres. Cal que puguin descobrir aquells fonaments que a totes les experiències les fan ser una única família, on ens acollim en les nostres diferències i ens deixem ajudar en allò que ens manca."

Així explicava Mons. Vilaplana la funció d'una institució que ha de deixar els seminaristes **"ser el que són, complementant-los en les deficiències que, en la joventut i en procés de formació, tots hem tingut"**. També recordava que els sacerdots que més ens han ajudat són aquells que, reconeixent les nostres característiques, sense voler-nos distorsionar l'estil, ens han ajudat a descobrir allò que ens mancava."

"Els preveres hem de ser un model d'identificació per als qui vénen darrere nostre, perquè el que volem que siguin els seminaristes i els nous preveres hem de començar a ser-ho nosaltres". L'amor apassionat per Crist i l'Evangeli i la pròpia conversió constitueixen la millor aportació que els sacerdots poden oferir a les multituds d'avui, que també necessiten **"el servei de qui els condueixi a Déu, a l'experiència de l'encontre personal amb Jesús."**

Per què l'ONU dedica un any a la família, quan hi ha tants i tan greus problemes en els nostres dies: guerres, fam, injustícies socials ...? Per què l'Església dóna suport també a aquesta commemoració?

La realitat familiar és bàsica en la vida humana. A la família hem après a estimar, a respectar l'altre, a dialogar, a valorar la gent gran, a compartir amb la resta de germans, a reconèixer el sacrifici dels pares, a conèixer Déu i a resar... És el lloc natural d'aprenentatge d'aquests valors. Com podem demanar, per exemple, que tants joves companys nostres escoltin els altres o es preocupin dels problemes del món si on ho havien d'aprendre no ho van poder fer? Encara més, com podrà Déu demanar-los que donin la seva vida, el seu jo, pels homes? ☞

ESPECIAL

DIA DEL SEMINARI: LA FAMÍLIA

El lema d'aquest any ens convida a anar més enllà, anar a l'arrel, i a fer tot el possible per cristianitzar de nou aquestes llars. Tots tenim un paper en aquesta tasca, des de la nostra pregària confiada fins a tota mena d'iniciatives.

per: Josep Monfort i Vicenç Guinot

☞ És per tot això que l'Església, per a la qual **"l'home és el seu camí primer i fonamental"** (Redemptor Hominis 14), recorda al món amb veu clara que la família -el prototip de la qual és la casa de Natzaret- és la primera escola d'amor. És ella la que és capaç de fer néixer la societat, **"on neixen els ciutadans, on fan el primer aprenentatge de les virtuts socials, que són per a la societat l'ànima de la seva vida i del seu desenvolupament"** (Familiaris Consortio, 42).

El missatge de l'Església és per a tot el món, però s'adreça especialment als cristians. S'adreça a les nostres famílies, a les nostres consciències. La riquesa de la comunió familiar és pressupòsit quasi ☞

Foto del nous seminaristes amb els Formadors del Seminari.

El lema del Dia del Seminari d'enguany -**"la família, esperança del seminari"** - ens empeny en aquest sentit. Família i seminari, cèl.lules bàsiques de l'Església, es necessiten i es complementen. Des de les nostres parròquies i comunitats, des de la nostra Església diocesana, hem de treballar sense defallir per les nostres famílies, donar respostes a les transformacions pròpies de la nostra època. I serà des d'aquestes esglésies domèstiques des d'on naixeran noves vocacions.

L'Església posa la seva confiança en les nostres famílies. Sap que la volen servir i per això veu en elles una esperança clara. Però els vol recordar aquesta dimensió "vocacional" que tenen -com diu "Optatam totius", la família és **"com el primer seminari"** (OT 2)-, educant en l'entrega, la pregària i l'amor.

Per altra banda, és veritat que en moltes ocasions des de les nostres parròquies hem de donar el caliu que molts nois i noies no troben a les seves llars. **El lema d'aquest any ens convida a anar més enllà, anar a l'arrel, i a fer tot el possible per cristianitzar de nou aquestes llars. Tots tenim un paper en aquesta tasca, des de la nostra pregària confiada fins a tota mena d'iniciatives.**

Pregar i treballar per la família és fer-ho pel seminari. Si ho fem així, si unim les nostres forces en aquesta doble dimensió, no mancaran pastors segons el cor de Déu...

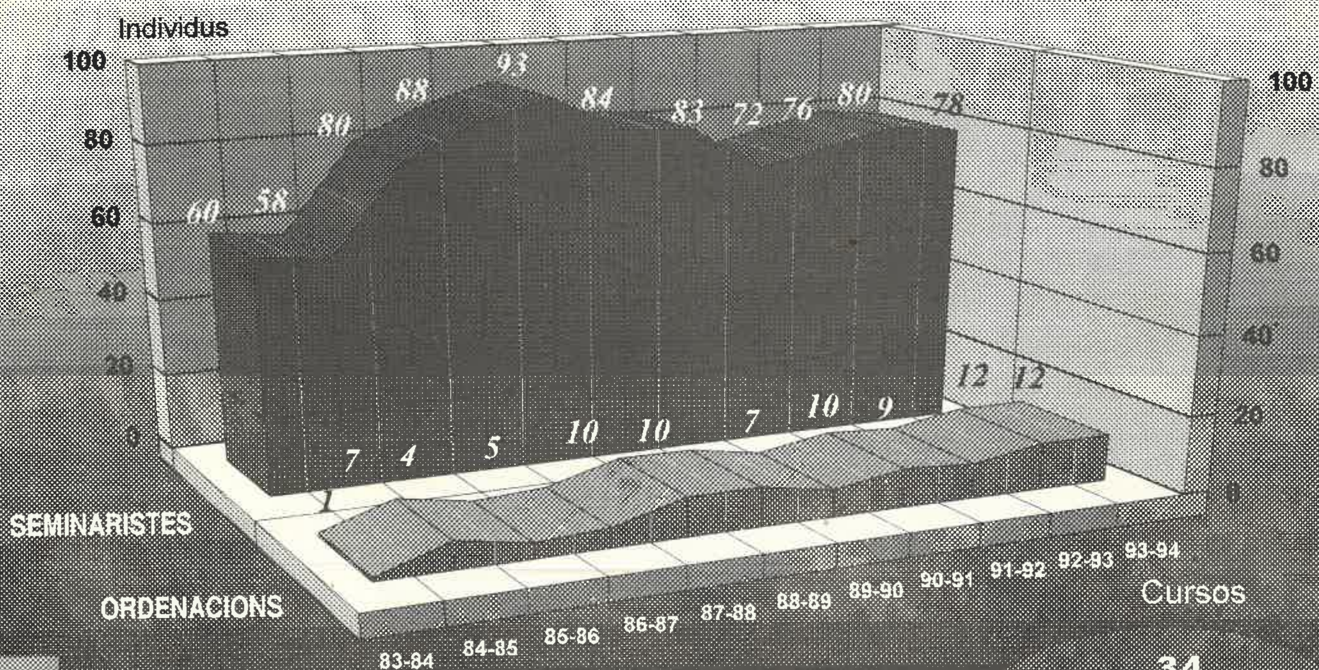
imprescindible per al desenvolupament harmònic i l'estabilitat afectiva i moral dels infants i dels joves: **"construint amb el testimoniatge de l'amor la comunitat familiar i educant noves generacions d'homes, capaços de consagrar, també ells, tota llur vida a la pròpia vocació, o sigui, a aquell servei reial, l'exemple més bell del qual ens l'ha ofert Jesucrist"** (RH 21). Ens ho recordà el Papa recentment en l'exhortació *"Pastores dabo vobis"*: **"En virtut del sagrament del matrimoni** (la família) **participa, d'una manera pròpia i original, en la missió educativa de l'Església mestra i mare... És veritablement com una església doméstica (LG 11), i ha ofert sempre i continua oferint les condicions favorables per al naixement de les vocacions".**

Ramon MOR i BALAGUER, 3er. Teologia

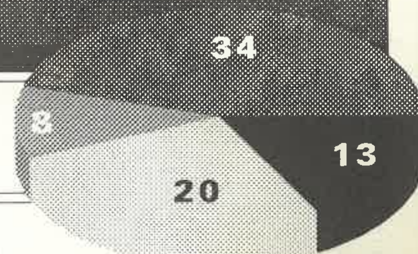
ESTADÍSTICA

Nombre total de Seminaristes i Preveres ordenats per curs

Nota: Els últims cinc cursos no inclouen els seminaristes de COU

Nº de Seminaristes a les Demarcacions Episcopals

Demarcacions Episcopals:
- BCN i Barcelonès Sud
- Barcelonès Nord i Maresme
- Vallès
- Baix Llobregat, Penedès i Garraf

La complexitat i la magnitud de la nostra Arxidiòcesi de Barcelona és ben coneguda per a tothom, així com l'estreta relació que existeix entre aquesta i la societat catalana que la constitueix.

Aquesta relació es manifesta de manera privilegiada en el Seminari.

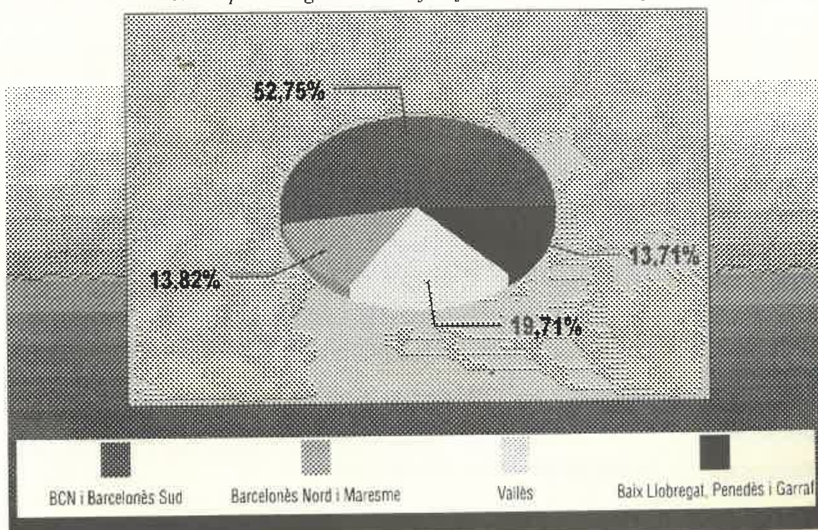
Enguany, 78 joves seminaristes es preparen per a esdevenir preveres. Aquests joves reflecteixen la pluralitat que caracteritza una església viva i dinàmica com la nostra. L'edat mitja del seminarista és de 30,05 anys, i la seva formació prèvia és, com veiem a les gràfiques, força diversificada.

Davant d'una població que sobrepassa els 4 milions d'ànimes, els seminaristes es preparen a afrontar el repte de portar a tothom la Bona Nova de Jesús. Per això, a més de la formació intel.lectual, espiritual i del caràcter, fan una tasca a les Parròquies els caps de setmana.

Població de les diferents Demarcacions Episcopals

Dades de l'1 de gener de 1993. Població total: 4.174.946 h.

Nota: El percentatge d'habitants fa referència a cada Municipi

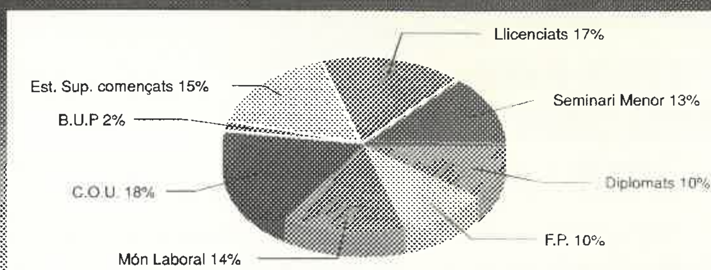

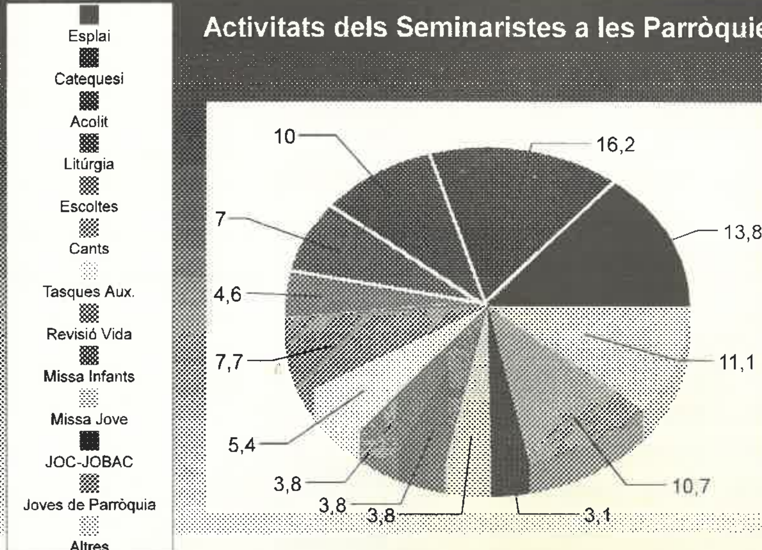

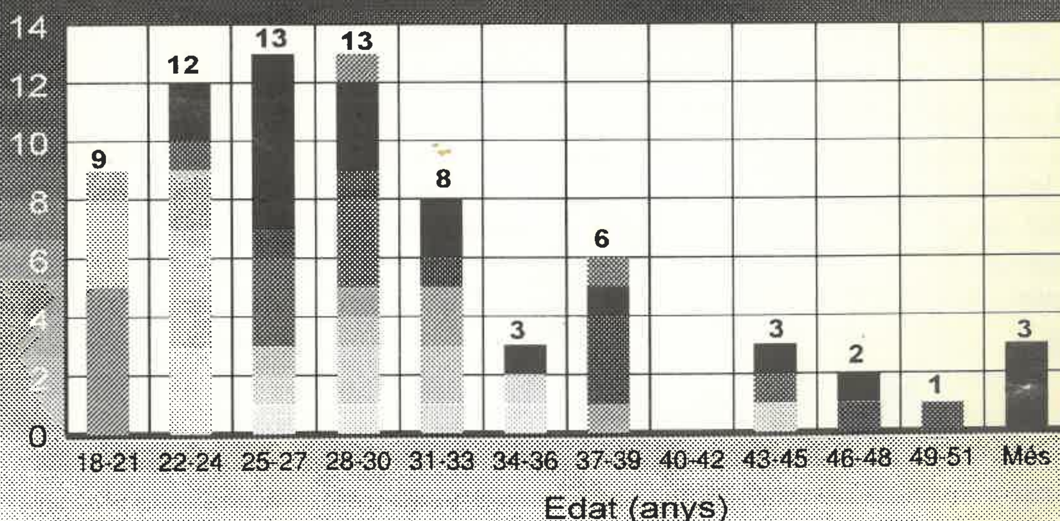
La Demarcació Episcopal de Barcelona-Centre i Barcelonès Sud, que compta amb el 52,75% de la població total de l'Arxidiòcesi, és també la que més seminaristes hi treballen.

Les activitats dels seminaristes a les Parròquies respectives són molt variades: de l'esplai a la litúrgia, passant per la catequesi, els escoltes i els grups de joves. Observem, però, que la catequesi (16,2%), seguida de l'esplai (13,8%) i la litúrgia (7%) amb els cants (7,7%), el servei d'acòlit (10%) i també els grups de joves (10,7%) concentren bona part de l'activitat pastoral dels seminaristes.

Les xifres no ho són pas tot, i molt menys quan l'Esperit juga un paper tan important com és aquí, però ens serveixen de punt de referència a l'hora de valorar la nostra actitud com a cristians i el nostre compromís envers l'Església. Són dades que apunten a una tendència optimista, no tant pel que representen numèricament, encara necessitada de vocacions, sinó perquè parlen del treball i l'esperança d'una comunitat que està al costat dels seus seminaristes.

Testimonis

Joan Carles Hortigon
Curs Introductori

SERVIR JESÚS, SERVIR L'ESGLÉSIA, SERVIR ELS HOMES.

Aquest curs he entrat al Seminari als meus 18 anys. He decidit iniciar un camí dur però bonic que em portarà al sacerdoci. Però, per què?

La meva vocació va néixer al si d'una familia cristiana encara que, de set que som a casa, no tots són practicants.

A la catequesi vaig iniciar-me en el coneixement de Jesús, i així vaig començar a pensar d'entrar al Seminari, però sempre rebutjava aquesta idea, sempre acabava essent simplement això: una idea. Quan em preparava per a la confirmació vaig començar a conèixer millor Crist, un Crist que m'impulsava que aquesta idea s'anés formant i que li donés una resposta. Jo també buscava respostes.

I aquí al Seminari les vaig trobant. Aquí he comprès que Crist va morir per salvar-nos, que el fonament principal és l'amor envers els altres,...

Servir Jesús, servir l'Església i servir els homes m'impulsa a no defallir en la meva vocació i a dir sí cada dia amb més força i ànims.

J. Vicenç Moragues
1 er. de Filosofia

VINE I SEGUEIX-ME!

La redacció de PORTAL OBERT em va demanar molt cordialment que expliqués el meu testimoni com a seminarista de primer curs de filosofia. Jo no sé com se'm donarà això d'escriure, fins ara només col laborava amb la revista fent les fotos. Però què hi farem...

Suposo que tothom, en un moment o altre de la vida, es fa preguntes importants, de la resposta a les quals depèn la pròpia vida. Són preguntes com : qui guanyarà la lliga ? o quants lavabos té la senyora Isabel Preysler a casa seva ? Jo em faig preguntes més modestes, com ara : Què faig jo, que sóc del camp de ciències, posant-me a estudiar filosofia ?

La resposta no és fàcil. Es podria pensar que ja m'he acostumat massa a la vida d'estudiant i em resisteixo a deixar-ho. O bé que després d'estudiar física no em quadraven del tot els càlculs i em calien raons d'ordre metafísic. No són aquests els motius. Per estrany que sembli tot ve d'unes paraules que es van dir fa molt temps: "Vine i segueix-me". Avui l'Església, amb la seva saviesa, afegeix: "Segueix Jesucrist, però abans estudia filosofia...". I aquí em teniu, estudiant Plató, Aristòtil, Sant Tomàs i Kant, entre d'altres.

De fet, millor que no feu gaire cas de les ximpleries que dic. El que sí que us podeu creure és que el temps no importa quan tens al costat aquell a qui estimes. I per això, si et sembla que estàs fent allò que el Crist et demana, si veus que estàs en el camí que t'ajudarà a seguir-lo de més a prop, els anys que et queden per a arribar al sacerdoci, els estudis, etc. deixen de ser un obstacle. I com no, hi ha molta gent que t'ajuda en el camí, a qui haig d'estar molt agraït: els pares, que cada cop em veuen menys; en Joan i l'Agustí -els mossens-, a la parròquia, que no es queixen gaire quan estic massa pendent d'exàmens i treballs; els companys de Seminari, formadors, etc.

I bé, res més, que haig de deixar espai perquè d'altres també hi escriguin la seva.

Jordi Vilalta,
4rt. de Teologia

EL CAMÍ, LA PARAULA CLAU

Com veig el meu moment present al Seminari? Diria que la paraula clau és CAMÍ: camí que alhora faig i em fa, tot fent-lo. Primer de tot, Amor immens i provident de Déu que em crida, mou, anima, perdona (ai, tantes vegades!) i guareix; només en segon lloc, resposta meva agraïda, sempre a mig camí entre el "vull" i el "no puc", minsa, maldestra, necessitada de molta conversió (i no tot just perquè estiguem a Quaresma...).

És un camí que va començar secretament, aquí a la terra, molt abans d'entrar al Seminari, àdhuc abans de néixer, i que m'agradaria que acabés molts anys després de la meva ordenació, a la Casa del Pare... per més que, si el final és bo, el moment no importi tant; que "en la vida i en la mort som del Senyor". Un camí molt llarg, doncs, amb etapes passades que han estat perdudes i perdedores (ai, si el Senyor no hagués estat a favor meu!). Un llarg camí que em cal recórrer amb mentalitat de corredor de fons, l'esperit fit en la meta, per damunt d'obstacles i dificultats.

Dificultats? Prou que n'hi ha: unes assignatures són difícils, d'altres encara ho són més; treballs que no s'acaben mai, d'altres que són encara més llargs; una convivència amb els companys que és certament font de goig, però que requereix una atenció constant i un constant deixar-se polir; una parròquia que em demana el millor que tinc, allò mateix que encara no sé donar... Però per la gràcia de Déu he arribat on sóc, i espero amb il lusió que, si em deixo convertir, si deixo que Ell treballi en mi, esdevindré -si Ell ho vol- prevere al servei de l'Església, prevere al servei d'una munió de germans que encara no tinc el goig de conèixer!

Jesús Manel Martínez,
Etapa Diaconal

VIURE EN LA FRATERNITAT

Sempre és important fer una aturada en el camí, girar el cap, veure el que s'ha recorregut, respirar i continuar caminant. Això és el que m'han demanat que faci: donar testimoni del camí ja fet tot mostrant el que encara resta.

Ja fa set anys que volto pel Seminari. Els definiria com un anar creixent en tots els aspectes, sobretot en la fidelitat i l'amor a Jesucrist. És evident que el camí no ha estat sempre pla: hi ha pujades, baixades, pedres, cruïlles... però és Crist, per l'Esperit, qui guia, empeny, frena... és en aquestes dificultats i encerts on es forja la fidelitat i l'alegria de donar la vida. A més, no és la via del solitari, sinó del qui camina amb altres. És important que ens adonem del paper que juga el Seminari com a comunitat on hem d'expressar la nostra adhesió a l'Evangeli i on hem de viure l'Església.

Ordenar-se no és una fita, no significa deixar de caminar i avançar, sinó avançar i caminar d'una determinada manera. Jesús diu: "Vine i segueix-me!" i no: segueix-me fins aquí i prou. L'ordenació no significa que el temps de seminari termina, més aviat és un punt important de tot un desplegament que s'ha anat originant i madurant al seminari.

Per tots aquests motius és bo que tinguem en compte el que implica caminar i viure en la fraternitat: deixar de banda les nostres mediocritats, superar el tancament en les nostres idees, per tal de construir en comú, sabent que tots hi podem aportar quelcom. I sobretot adonant-nos que no som nosaltres el centre, seria desvirtuar el testimoni. És per l'Esperit que donem testimoni, no de nosaltres mateixos, sinó del Crist present en la seva Església (no la nostra església, no les nostres idees, no els nostres grups, sinó la Seva Església, el Seu missatge, els Seus grups...).

Aquí juga un paper important la família. Per a mi ho ha estat. És en ella on comencem a viure la fraternitat, a caminar plegats. La família no és transmissora només de tradició (la cristiana en aquest cas) també posa les bases per a viure la fe amb una determinada vivència, amb qualitat humana. Aquest és el motiu pel qual família i Seminari (comunitat) no es poden deslligar, ja que s'expressen mútuament encara que en nivells molt diferents.

EL SEMINARI MENOR I LA PASTORAL VOCACIONAL

Mn. Sergi Gordo
Formador del Seminari Menor.

El proppassat 14 de febrer es va celebrar al Seminari Menor Diocesà de Santa Maria de Montalegre una jornada de treball amb els encarregats de pastoral vocacional als diversos arxiprestats del Bisbat, sota la presidència del Sr. Arquebisbe Mons. Ricard M. Carles, i amb l'assistència del Bisbe auxiliar i Rector del Seminari Major Mons. Joan E. Vives, del Rector del Seminari Menor Mn. Josep Anton Arenas, i dels equips de formadors dels Seminaris Major i Menor.

Després de la pregària inicial, prengué la paraula el Sr. Arquebisbe tot remarcant la necessitat del Seminari Menor en una Diòcesi tan complexa com la nostra. Sens dubte, ens recordà, **"un dels signes més clars de vitalitat religiosa el constitueix el nombre de vocacions consagrades; parròquies, famílies, moviments... Si tenen vitalitat, donaran vocacions".**

A continuació, el Rector del Seminari Menor va informar sobre la situació recent d'aquesta institució diocesana dedicada al foment i conreu de les vocacions infantils i juvenils. Mn. Arenas recordà el fet que els adolescents han estat sempre presents en els quatre-cents anys de la història del Seminari Conciliar de Barcelona, i des d'aquests últims cinquanta anys a la muntanya de La Conreria, al terme municipal de Tiana. Ara per ara s'està fent el possible per a afrontar el repte de la nova Llei d'Educació (LOGSE), intentant de continuar tenint l'escola pròpia, cristiana, moderna, catalana, on els nois amb vocació es beneficiïn d'una adient formació acadèmica i on puguin discernir amb serenor l'encaminament sacerdotal. Es necessiten molts nous alumnes perquè el col.legi vagi endavant. Enguany hi ha 122 alumnes, dels quals només 25 són seminaristes. L'escola és oberta a nois externs que respecten o accepten l'ideari de l'escola cristiana. En canvi, l'internat, és només per a seminaristes menors, no pas "mínims", car no només comptem amb nois d'EGB, sinó també amb adolescents i joves de BUP i COU, alguns dels quals ronden ja els 18 i 19 anys. Mn. Arenas, per a acabar, manifestà la confiança que l'equip de formadors té en comprovar com el Senyor sempre crida a qualsevol edat, i també el neguit de tots els qui formen el Seminari Menor per comunicar aquesta tasca als preveres de la Diòcesi.

El Sr. Arquebisbe, Mons. Ricard M Carles, pronunciant l'homilía a la capella del Seminari Menor Diocesà, el passat dilluns 14 de febrer.

Després d'un llarg torn de precs i preguntes molt participat per part dels encarregats de pastoral vocacional, tots manifestaren el convenciment segons el qual, malgrat els reptes de caire acadèmic o econòmic, avui continua essent vàlid l'ajut del Seminari Menor per a tot jove de la nostra Diòcesi que se senti inclinat al sacerdoci.

Abans d'acabar la reunió Mn. Jordi M. Herrero i Mn. Sergi Gordo, comentaren alguns punts del **"Pla de Formació dels Seminaris Menors"** de la Conferència Episcopal Espanyola, en especial el capítol sobre la relació del Seminari Menor amb la pastoral vocacional. D'aquí sorgiren algunes propostes, entre elles la possibilitat de convocar una "trobada d'escolans" a La Conreria. També s'indicà que caldria no descurar una possible relació del Seminari Menor amb els esplais cristians, joves de confirmació i post-confirmació, escoles parroquials, MIJAC, escoltisme... Com recordà el bisbe auxiliar Joan-Enric Vives, tota iniciativa portada a l'acció serà bona si, alhora, ajuda a anar fomentant el que el Papa Joan Pau II anomena en el seu missatge per a la Jornada de pregària per les vocacions de 1993, una **"cultura de la vocació".**

Aquesta jornada intensa de treball matinal es clogué amb una concelebració eucarística presidida pel Sr. Arquebisbe, amb l'assistència de tot el claustre de professors, religioses, i alumnes. Per últim, un dinar de germanor va posar el punt final a aquesta trobada amb els Animadors de Pastoral Vocacional que esperem que no sigui l'última.

EL SEMINARISTA A LA COMUNITAT PARROQUIAL

per: Adolf Pujol, 5è. de teologia

"Si tinguéssim un seminarista podríem donar un nou dinamisme a aquell grup de joves, a aquells monitors d'esplai, a aquella Eucaristia, a aquell grup de catequesi, al full informatiu de la Parròquia, a aquella activitat..."

Sí, moltes comunitats parroquials es deleixen per un seminarista. Sabem que Crist porta la vida de les comunitats i això pot ajudar a un tarannà poc motivat en aquest sentit. La resposta generosa i radical a la crida de Déu és quelcom que contagia ganes de seguir Jesús conscientment i responsablement.

Alerta, no vull pas dir que el seminarista sigui imprescindible i l'únic que manifesta la radicalitat de la vocació cristiana. El seminarista el que manifesta realment és el fruit de la fe que ha rebut d'una Església que viu aquesta radicalitat. A la comunitat parroquial hi ha molts altres testimonis de la radicalitat de la fe sense els quals no existiria la comunitat ni en podria néixer la flor del ministeri ordenat.

La Diòcesi de Barcelona compta amb 78 seminaristes. Els caps de setmana són enviats a les parròquies perquè s'hi vagin preparant pastoralment. **"Enviats abans de ser enviats"** . Enviats per aprendre el servei de conèixer, escoltar, ensenyar, guiar, consolar, celebrar, perdonar, compartir la vida i la fe... Aprendre a pasturar per a ser enviats un dia com a servidors humils **"de l'anunci de l'Evangeli al món i per a l'edificació de l'Església, en nom i en persona de Crist, Cap i Pastor"** diu l'exhortació de Joan Pau II "Pastores dabo vobis" en el n. 15. La formació humana, espiritual, intel.lectual, pastoral i comunitària que rep al Seminari és complementada a la comunitat parroquial dels nostres barris de Barcelona, del centre de la ciutat, de les viles i dels pobles de l'Arxidiòcesi.

Voldria ressaltar, des de la seva acció parroquial, la sensibilitat del seminarista vers els més pobres i necessitats, vers els problemes que sofreix la nostra societat i els països que viuen el flagell de la guerra i de la fam. Tota l'acció parroquial del seminarista ha de transparentar aquesta sensibilitat d'una manera pròpia i autèntica ja que l'estil de Jesucrist és de posar-se al servei dels pobres. I perquè no sembli que només dic paraules boniques, aquí van tres fets de vida significatius i, ara sí que ho puc dir, bonics de veritat:

1. Sords i muts, acollits i ajudats a comprendre la Paraula de Déu i a participar activament a l'Eucaristia. Malalts i impossibilitats són visitats a través de la "Fraternitat de Malalts".

2. L'atur, la manca de treball és reflexionat en un grup de joves: contemplen la realitat dels seus pares, miren què diu la Doctrina Social de l'Església, fan revisió de vida; en la diada de la vaga s'uneixen, fan una xocolatada, després preguen i llegeixen l'Evangeli, finalment es manifesten pacíficament.

3. Els camps de refugiats a Croàcia són llocs d'antigues casernes militars aprofitades, de càmpings i residències en precàries condicions higièniques. Els refugiats són persones de majoria bosniana: nens, dones, gent gran, mutilats i malats com a conseqüència de la guerra. L'alimentació també sovint és precària i arriba de l'ajut internacional. El desmembrament familiar i la mort d'amics i familiars fa que els refugiats sovint visquin depressions profundes i exterioritzin el que senten amb violència. Això fa que el clima sigui força tens. La situació és crítica i el fet que molts no tinguin un passat i actualment encara menys unes perspectives de futur, el present és un malson per a molts d'aquests refugiats.

L'article es podria allargar... La tasca pastoral que els seminaristes duen a terme es fa sempre amb el millor del que nosaltres som i tenim. Per això, si algun no ho acaba de fer prou bé o ens fa quedar a tots malament, sigueu misericordiosos!

EXHORTACIÓ DE L'ARQUEBISBE

"LA FAMÍLIA, ESPERANÇA DEL SEMINARI"

...Hem de treballar en el present i, si pot ser, en perspectiva de futur. El foment de les vocacions i la preparació dels futurs sacerdots és, en aquest sentit, una qüestió decisiva per a l'Església...

... Confiem, per damunt de tot, en Jesucrist, que continua cridant sacerdots per treballar a la seva Església, tan necessitada avui de braços joves. Confiem en els adolescents i els joves d'avui, els quals hem de saber acceptar tal com són, perquè, amb els seus pros i els seus contres, ells també, com cada generació, aporten alguna cosa nova i positiva a l'Església. Confiem en el poble de Déu, en les famílies cristianes, que és l'ambient habitual en què sorgeixen les vocacions i on poden madurar i créixer, i en les comunitats cristianes, a les quals acostumo a dir que també a elles són confiats els sacerdots.

Sant Josep, 19 de març de 1994

+Ricard Mª Carles
Arquebisbe de Barcelona

(de l'Exhortació Pastoral amb motiu del Dia del Seminari)

